

" মৰমৰ সন্তানসকল – সৎগুৰুৰ সহজ বশীকৰণ মন্ত্ৰ তোমালোকে পাইছা যে মৌন হৈ থাকি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা , এয়াই মায়াৰ অধীন কৰাৰ মহামন্ত্ৰ ”

প্ৰশ্ন: শিৱবাবাই হৈছে সকলোতকৈ ভোলা গ্ৰাহক - কেনেকৈ?

উত্তৰ: বাবাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোকৰ ওচৰত দেহৰ লগতে যি পুৰণা লেতেৰা আৱৰ্জনা আছে সেয়া মই লওঁ, সেয়াও আকৌ তেতিয়া লওঁ যেতিয়া তোমালোকৰ মৃত্যু হ'বৰ হয়। তোমালোকৰ বগা কাপোৰো মৃত্যুৰেই চিহ্ন। তোমালোক এতিয়া পিতাৰ ওচৰত বলিহাৰ হোৱা। পিতাই আকৌ তোমালোকক 21 জন্মৰ বাবে মালামাল কৰি দিয়ে। ভক্তি মার্গতো পিতাই সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰে, জ্ঞান মার্গতো সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান দি ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলে।

গীত: ভোলানাথতকৈ অনন্য (ভোলানাথ সে নিৰালা)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকল ভোলানাথৰ সন্মুখত বহি আছে। বেপাৰী লোকে কয় - এনে কোনো কম বুদ্ধিৰ ভোলা ব্যক্তি আহক যিয়ে হাজাৰ, দুই হাজাৰ টকাৰ বস্তু লৈ, আমাক বহুত ধন দি যাওঁক। হে ভগৱান, আমাক এনেকুৱা গ্ৰাহক দিয়া। এতিয়া ভোলানাথ পিতা আহি সন্তানসকলক আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য বুজাই ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি আছে। মোৰ দৰে গ্ৰাহক তোমালোকে কেতিয়াবা পাবা জানো? তোমালোকে তেওঁক অৰ্পণ কৰা। ভক্তি মার্গত বহুত মহিমা কৰা। ভোলানাথৰ মহিমা হয় - তুমিয়ে মাতা-পিতা.....। তেওঁ আহি ৰাজযোগ শিকায়, ৰাজ্য দিয়ে। পিতাক কয় এয়া যি পুৰণা আৱৰ্জনা আছে সেয়া আপোনাৰ ওচৰত বলিহাৰ কৰো। আপুনি আমাক 21 জন্মৰ কাৰণে মালামাল কৰি দিয়ে। দালাল লোক নাথাকে জানো যিয়ে চুক্তি কৰি কমিচন লয়। এৰোঁ কয় দেহ সহিত যি আৱৰ্জনা আছে, তোমালোকৰ সকলো লওঁ যেতিয়া তোমালোকৰ মৰিবৰ সময় হয়। ইয়াত তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ কাপোৰো বগা। যেন তোমালোক মৰি পৰি আছা। মৃত ব্যক্তিক সদায় বগা কাপোৰেৰে ঢাকি দিয়া হয়। যাতে কোনো ধৰণৰ দাগ নাথাকে। এই সময়ত সকলোৰে মায়াৰ কলা দাগ লাগি গৈছে, ইয়াকে ৰাহৰ গ্ৰহণ বুলি কোৱা হয়। চন্দ্ৰতো গ্ৰহণ লাগিলে কলা হৈ যায়। এই মায়াৰ গ্ৰহণেও গোটেই বিশ্বক কলা কৰি দিয়ে। ইয়াত তত্ত্ব আদি সকলো আহি যায়।

পিতাই বহি বুজায় - এয়া তোমালোকৰ ৰাজযোগ। ৰাজযোগৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ ৰাজত্ব প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। তোমালোক ৰাজাৰো ৰজা হোৱাগৈ, নাৰায়ণী নিচা থাকে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য সত্যযুগত হয়। গতিকে মই নিশ্চয় অন্তিমত আহিবলগীয়া হয়। এতিয়া সময় হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ, ভক্তিমাৰ্গত দুৱাৰে-দুৱাৰে মূৰ দোৱাই ফুৰে, ঠেলা-হেঁচা কৰি থাকে। ভক্তসকলৰ ৰক্ষা কৰোঁতা হৈছে ভগৱান, তেওঁ আহি ভক্তিৰ ফল দিয়ে। সকলোৱে ভক্ততো হয় কিন্তু সকলোৱে একেধৰণৰ ফল নাপায়। কাৰোবাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, কোনোৱে পুত্ৰ প্ৰাপ্তি কৰে, অল্পকালৰ বাবে। বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰো। দুনিয়াত এইটো কোনেও নাজানে যে ৰাজযোগ শিকাবলৈ ভগৱানৰ আগমন হৈছে। এনেকৈ ভাবে যে তেওঁ দ্বাপৰ যুগত আহিছিল তেতিয়া ৰাজযোগ শিকাইছিল কিজানি। তাত আকৌ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কেনেকৈ হ'ব। এতিয়াহে পিতাই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলে। ইয়াত তোমালোকে মাথো মৌন হৈ থাকিব লাগে। মনমনাভৱ, এইটোৱেই সৎগুৰুৰ সহজ বশীকৰণ মন্ত্ৰ। এইটো মন্ত্ৰত বহুত আমদানি আছে। এইটো হৈছে মায়াৰ নিজৰ অধীন কৰাৰ মন্ত্ৰ। মায়াৰ জয় কৰিলেই জগতজীৎ। ভক্তি মাৰ্গৰ লোকসকলৰ বাবে মনক জয় কৰিলেই জগতজীৎ, তাৰ বাবে তেওঁলোকে হঠযোগ আদি কৰে। সেয়াও জগতজীৎ হ'বলৈ নকৰে। তেওঁলোকেতো মুক্তিৰ বাবে কৰে। পিতাই আহি কয় - হে সন্তানসকল, দেহৰ সৈতে, সকলো ধৰ্ম..... মই অমুক ধৰ্মৰ, মই তমুক ধৰ্মৰ। এই সকলো ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজি কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। মাথো মই যি মত দিওঁ সেইমতে চলা। বাকী যিয়ে এতিয়ালৈকে যি অনেকৰ মতত চলি আহিছে সেই সকলোৰে মত এৰিব লাগিব। গতিকে তোমালোকৰ জ্ঞান একেবাৰে নতুন হৈ গ'ল। বুজি পায় যে এওঁলোকৰ কথাবোৰতো নতুন হয়।

তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া কৰোবাক বুজোৱা তেতিয়া প্ৰথমে তেওঁৰ নাড়িৰ স্পন্দন চাব লাগে। সকলোৰে আগত একে ধৰণৰ কথা ক'ব নালাগে। মনুষ্যৰ হৈছে অনেক। তোমালোকৰ হৈছে এক মত। কিন্তু ক্ৰমানুসৰি। যিয়ে ভালকৈ যোগত থাকে, ধাৰণা কৰে তেওঁ নিশ্চয় ভালকৈ বুজাব। কম ধাৰণাযুক্ত সকলে কমকৈ বুজাব। যিকোনো লোককে এটাই

সাধাৰণ কথা শুনোৱা - লাগিলে ঘৰ-সংসাৰতে থাকা কিন্তু কমল ফুলৰ সমান হৈ থাকা। তোমালোকে জানা যে পদুম ফুলৰ বহুত সন্তান হয় আৰু দৃষ্টান্তও তাৰে দিয়া হয়। পিতাৰো বহুত সন্তান আছে। পদুম ফুলে নিজে পানীৰ ওপৰত থাকে, বাকীসন্তানসকল তলত থাকে। এইটো দৃষ্টান্ত বহুত ভাল। বাবাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকা কিন্তু পবিত্ৰ হৈ থাকা। এইটো কথা হৈ গ'ল পবিত্ৰতাৰ ওপৰত। সেয়াও এই অন্তিম জন্মৰ কাৰণে পবিত্ৰ হৈ থাকি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। ৰচনাৰ প্ৰতিপালনো নিশ্চয় কৰিব লাগে। অন্যথা হঠযোগ হৈ যাব। দুনিয়াততো পবিত্ৰ হৈ বহুতেই থাকে। বাল ব্ৰহ্মচাৰীটো ভীষ্ম পিতামহৰ দৃষ্টান্ত হৈ গ'ল। ভাল বাল ব্ৰহ্মচাৰী সেইসকল যিয়ে খ্ৰী-পুৰুষ দুয়ো একেলগে থাকিও পবিত্ৰ হৈ থাকে। গন্ধৰ্ব বিবাহৰ চৰ্চা শাস্ত্ৰতো আছে, কিন্তু কোনেও নাজানে। এয়াতো পিতাই বুজায়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া কাম চিতাৰ সলনি দুয়ো স্তান চিতাৰ বন্ধনত বান্ধ খোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে কিমান ভাল কাম কৰা। পবিত্ৰ হৈ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। ইজনে-সিজনক সাৱধান কৰি তোমালোক দুয়ো স্বৰ্গলৈ গুছি যাব। ইয়াত তোমালোক একেলগে পবিত্ৰ হৈ দেখুওৱা সেইকাৰণে তোমালোকে বহুত উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা। দৃষ্টান্ত দিয়া হ'ব নহয় জানো। স্তান চিতাত বহি স্বৰ্গত গৈ উচ্চ পদ পায়। এই ক্ষেত্ৰত সাহস হৈছে মুখ্য, যদি দূচ হৈ আগবাঢ়ি গৈ থাকা তেন্তে বহুত উচ্চ পদ পাব। আকৌ সেৱাৰ ওপৰতো নিৰ্ভৰ কৰে। যিয়ে বহুত সেৱা কৰিব, প্ৰজা বনাব তেওঁ পদো উচ্চ পাব। বাবা-মশ্ৰুতাকৈও উচ্চত গুছি যাব লাগে। কিন্তু যেনেকৈ বাবাই কয় সেই দুয়োটি খ্ৰীষ্টিয়ান পত্নী যদি একলগ হৈ যায় তেন্তে বিশ্বৰ মালিক হৈ যাব পাৰে, এনেকুৱা কোনো যোৰা ওলাব যি মাঁ-পিতাতকৈও উচ্চত যাব সেয়া হ'ব নোৱাৰে। জগত অশ্মা, জগত পিতাই নামীপ্ৰামী হয়। এওঁলোকৰ দৰে সেৱা কৰিব নোৱাৰে। এওঁ নিমিত্ত হৈছে সেইকাৰণে কেতিয়াও হাৰ্টফেইল (হৃদযন্ত্ৰৰ ক্ৰিয়া বন্ধ হৈ যোৱা) হ'ব নালাগে। অশ্মা, মশ্ৰু-বাবাৰ দৰে হ'ব নোৱাৰা বাৰু কিন্তু দ্বিতীয় নম্বৰটো হ'ব পাৰা। সেৱাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। প্ৰজা আৰু উত্তৰাধিকাৰী বনাব লাগে, গতিকে এয়া আমাৰ কথাবোৰ হৈছে নতুন। নতুন দুনিয়া ৰচনা কৰিব কাৰণে নিশ্চয় পিতা আহিবলগীয়া হয়। তেৱেঁই ৰচয়িতা হয়। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে - পৰমাত্মা নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম। কিন্তু এনেকুৱা নহয়। তেওঁলোকৰো কোনো দোষ নাই। ভাগ্যত থাকিলেহে বুজিব। বহুত আহে যিয়ে বুজিও পায় যে কথাটো যথার্থ সঠিক হয়। কোনোৱে কয় আত্মাৰ নাম ৰূপ নাই, তেন্তে 'আত্মা' নাম কাৰ হ'ল? 'আত্মা' নামটো আছে নহয় জানো। তোমালোকে সকলোকে কোৱা এয়া হৈছে ৰাজযোগ। পৰমপিতা পৰমাত্মা সংগমত আহে, ৰাজযোগ নিশ্চয় সংগমযুগত শিকাৰ তেতিয়াহে পতিতক পাৱন কৰিব। গতিকে ইয়াৰ কথাই অনন্য। পিতাই কয়- কেৱল নিজক আত্মা বুলি ভাবা। পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগে। ইয়াত প্ৰশ্ন সুধিবলগীয়া কোনো কথাই নাই। এনেকৈ কয়ো যে মোৰ আত্মাক দুখ নিদিবা। এওঁ পাপ আত্মা, এওঁ পুণ্য আত্মা। আত্মাৰ কাৰণে কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে আত্মাৰ কোনো ৰূপ নাথাকে। বিবেকানন্দ যেতিয়া ৰামকৃষ্ণৰ সন্মুখত বহিল তেতিয়া তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল, দেখিলে যে এটি আভা আহি মোৰ মাজত প্ৰৱেশ কৰিলে। এনেকুৱা কিছুমান কথা শুনায়। তোমালোক কোৱা আমাৰ হৈছে ৰাজযোগ। ইয়াত দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদিক পাহৰিব লাগে, আমি আত্মা তেওঁৰ সন্তান হওঁ, পৰম্পৰ মাজত ভ্ৰাতৃত্ববোধ। যদি সকলো পিতা হৈ যায় তেন্তে পিতাই পিতাক প্ৰাৰ্থনা কৰিব। এতিয়া আমি ৰাজযোগ শিকি আছোঁ। এয়া হৈছে ৰজাৰো ৰজা হোৱাৰ যোগ। এতিয়াটো ৰজা নাই। গতিকে বুজাব লাগে যে আমি শান্তিত থাকি কেৱল শিৱবাবাক স্মৰণ কৰো। নিজক শৰীৰ পৰা ভিন্ন বুলি ভাবো। আত্মাই কয় মই এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লওঁ। গতিকে স্তানৰ সংস্কাৰ আত্মাত থাকে নহয় জানো। ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাত থাকে। আত্মা নিৰ্লেপ নহয়, এইটো বুজাব লাগে। আত্মা পুনৰ্জন্মত আহে। বাৰে-বাৰে শৰীৰ ল'বলগীয়া হয়। আত্মা তৰা সদৃশ, ব্ৰুকুটিৰ মধ্যত বাস কৰে। আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল, গতিকে তেওঁ (বিবেকানন্দ) বুজিলে এওঁৰ ইমান শক্তি আছে যে মোক আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰালে। এতিয়া আত্মাতো ব্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে। সাক্ষাৎকাৰ কৰিলা বা নকৰিলা, অন্তৰ কি হ'ল? আত্মাই নিজেই কয় - মই তৰা হওঁ। মোৰ মাজত ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। যদি ৪৪ লাখ হয় তেন্তে ইমান সংস্কাৰ হ'ব যে ক'ব নোৱাৰি কি হৈ যাব। ৪৪ জন্ম মানিব পাৰি। ৪৪ লাখ জন্মটো মানিব নোৱাৰি। এতিয়া আমি পাৱন হৈ আছো। বাবাই আমাক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তুলিবৰ কাৰণে পবিত্ৰ কৰি আছে, ইয়াৰ বহুত ভাল নিচা থাকিব লাগে। তোমালোকে কাৰো সৈতে তৰ্ক কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই।

দেহৰ সৈতে সকলো সম্বন্ধ পাহৰি নিজক আত্মা বুলি বুজি, অশৰীৰী বুলি ভাবিব লাগে। যদিও আমি শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছোঁ, কিন্তু চৰ্চা কিয় কৰিব লাগে? যিহেতু পিতাই কৈছে - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা, আৰু দ্বিতীয়টো আঙো হৈছে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত পদুম ফুলৰ দৰে পবিত্ৰ হৈ থাকা। যোগৰ অগ্নিৰ দ্বাৰাহে পাপ নাশ হ'ব। ভগৱানুৱাচ, ভগৱানো পৰম আত্মা হয়। তেওঁকো তৰা বুলি কোৱা হয়। বহুত পইন্টচ্ আছে একেটা সময়তে প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি। আসামী চাই যুক্তিৰে বুজাব লাগে। কোৱা, আমিও শাস্ত্ৰ পঢ়োঁ কিন্তু পিতাৰ আঙো যে সকলোকে পাহৰি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। আত্মাকটো সকলোৱে মানিব। বিবেকানন্দৰ কথা বিশ্বাস কৰা লোকসকলেও মানিব। আত্মাটো সকলোৰে আছে। নিশ্চয় আত্মাৰ পিতা থাকিব যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। এই সকলোবোৰ পইন্টচ্ নহয় জানো। এয়া মন্থন কৰিলে

সদায় নতুন পইন্টচ্ ওলাই থাকিব, ষ্টিমাৰ ভৰি গৈ থাকিব। এয়াও যেন অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ সামগ্ৰীৰে ভৰি যায়।

পইন্টবোৰ লিখি ৰাখি পুনৰ ৰিভাইজ কৰা (পুনৰ পঢ়া)। এয়া হৈছে ৰত্ন, ইয়াক ধাৰণ কৰাৰ আৰু লিখাৰ চখ থাকিব লাগে। বহুত ভালধৰণে সকলোকে বুজাব লাগে, আত্মাতো সকলোৰে আছে ইয়াৰ নাম ৰূপ নাই। এনেকৈতো ক'ব নোৱাৰিব যে আত্মাৰ ৰূপ আছে, তেন্তে পৰমাত্মাৰ কিয় নাই? এওঁক কোৱাই হয় পৰমপিতা পৰমাত্মা, পৰমধামত নিবাস কৰোঁতা। সন্তানসকলক কিমান বুজোৱা হয়। গতিকে এতিয়া সেৱা কৰি দেখুওৱা। বাবাইতো সেৱাৰ ওপৰত পুৰস্কাৰ দিয়ে। জ্ঞান ৰত্নৰে কিমান শৃংগাৰ কৰায়! আমি ইয়াৰ পদমপতি হ'ব নিবিচাৰোঁ, আমাক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লাগে। অহুহা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) যি জ্ঞান ৰত্ন পাইছা তাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি নিজে ধাৰণ কৰিব লাগে। জ্ঞান ৰত্নৰে সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকিব লাগে।

(2) নিজে নাৰায়ণী নিচাত থাকিব লাগে। কাৰো সৈতে বাহ্যিক কথা পাতিব নালাগে। অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: মায়াক শত্ৰু ৰ পৰিৱৰ্তে পাঠ পঢ়াওঁ তা সহযোগী বুলি ভাবি একৰস হৈ থা কোঁতা মায়াজী ৭ হোৱা মায়া আহে তোমালোকক পাঠ পঢ়াবৰ বাবে, সেইবাবে ভয় নকৰিবা পাঠ পঢ়ি লোৱা। কেতিয়াবা সহনশীলতাৰ পাঠ, কেতিয়াবা শান্ত স্বৰূপ হোৱাৰ পাঠ দূত কৰাবৰ কাৰণে মায়া আহে। সেয়েহে মায়াক শত্ৰুৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ সহযোগী বুলি ভাবি লোৱা তেতিয়া ভয়ত বিতৰ্ক হৈ পৰাজিত হ'বলগীয়া নহ'ব, পাঠ দূত কৰি অংগদৰ সমান অচল হৈ যাবা। কেতিয়াও কমজোৰ (দুৰ্বল) হৈ মায়াক আহ্বান নকৰিবা তেতিয়া মায়াই বিদায় লৈ ল'ব।

স্লোগান: প্ৰতিটো সংকল্পত দূততাৰ মহানতা থাকিলে সফলতা প্ৰাপ্তি হৈ থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰী জী ৰ মধুৰ মহাবাক্য

“ পৰমাত্মাৰ স ৭ গতি কৰাৰ গতি মতি পৰামাত্মাইহে জানে ”

তোমাৰ গতি মতি তুমিহে জানা..... এতিয়া এই মহিমা কাৰ স্মৃতিত গায়। কাৰণ পৰমাত্মাৰ সৎগতি কৰাৰ যি মত আছে সেয়াতো পৰামাত্মাইহে জানে। মনুষ্যই জানিব নোৱাৰে। মনুষ্যৰ মাত্ৰ এইটো ইচ্ছা থাকে যে আমাক সদাকালৰ বাবে সুখ লাগে, কিন্তু সেই সুখ কেনেকৈ পাব। যেতিয়ালৈকে মনুষ্যই নিজৰ 5 বিকাৰ ভস্ম কৰি কৰ্ম অকৰ্ম জমা নকৰে তেতিয়ালৈকে সেই সুখ পাব নোৱাৰে কিয়নো কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ গতি বহুত গভীৰহয় যে পৰমাত্মাৰ অবিহনে আৰু কোনো মনুষ্য আত্মাই ইয়াৰ গতিৰ কথা জানিব নোৱাৰে। এতিয়া যেতিয়ালৈকে পৰামাত্মাই সেই গতি নুশুনায় তেতিয়ালৈকে মনুষ্যৰ জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত হ'ব নোৱাৰে। সেয়েহে মনুষ্যই কয় - তোমাৰ গতি মতি তুমিহে জানা। সৎগতি কৰাৰ মত সেই পৰমাত্মাৰ ওচৰত আছে। কেনেকৈ কৰ্মক অকৰ্ম কৰিব লাগে সেই শিক্ষা দিয়াটো পৰমাত্মাৰ কাম। বাকী মনুষ্যৰটো এই জ্ঞান নাই, যাৰ বাবে তেওঁলোকে ওলোটো কাৰ্য কৰি থাকে। এতিয়া মনুষ্যৰ প্ৰথম কৰ্তব্য হ'ল নিজৰ কৰ্মক শুধৰোৱা, তেতিয়াহে মনুষ্য জীৱনৰ সম্পূৰ্ণ লাভ উঠাব পাৰিব। অহুহা। ওঁম্ শান্তি।

ওঁম্ শান্তি!!